
Premi Viola

AL VOLTANT DELS XIPRERS

Autor: Raimond Aguiló

AL VOLTANT DELS XIPRERS

Un cop a l'estiu hem deixat caure al meu poble d'infant
i sempre faig a peu el mateix recorregut
conscient com sóc que els llocs
no es mouen mai del lloc on són, si més no
canvien de nom els carrers i les places
i les fisonomies del veïnat.

Enfilo la casa on vaig néixer,
a la casa del pare on visqué de petit em deturo
i a les de la mare també, on va néixer i viure,
aquella dels Baboix dels afores, on va romandre
durant dos mesos d'adolescència i temps de guerra
i m'omple un bleix d'enyorança al llindar
de la casa que ja no té les claus per fora
i on tots plegats, fa temps, vàrem ser feliços;
ara ja no és nostra. S'esclareix el record
a la casa enrunada de la tieta de França
i a la dels avis i a la de tots aquells més propers,
que se'n van anar a viure a Barcelona
i tornaren tots els estius al recer de la família.

Sense adonar-me'n voltejo pel passeig avall,
circumdo el poble tot cercant la creu de Gràcia
i resseguint un per un els noms
dels parents que ja no hi són fins arribar
al cementiri, on me'ls trobo tots plegats
com el dia de Nadal quan compartíem taula.

M'assec al mateix pedrís on seia la mare,
recollida sota l'ombra amorosa
i callada on la garbinada d'estiu
ressona la quietud esgarrinxada de mitja tarda
i refresca l'ambient de nostàlgies personals,
s'endú amb lleugeresa les hores perennes
i de vegades, també sense voler, la memòria
que cada cop costa més retenir per fer-la sàvia.

Aquest també és un lloc per la pau a tenir en compte.
La confrontació dels vilatans ha quecat suspesa
fins que algú abraça per sempre més la dignitat.

La figura fantasmagòrica dels xiprers enfilats
que de petit m'espantava ja no em molesta gens,
amb els anys, ens hem fet amics íntims
i compartiu el lloc i l'hora d'acord amb tots els silencis.
Cap al tard, quan el sol ja ha caigut plàcidament
i he d'empendre el camí obligat del retorn,
tinc un buit a l'estomac, com si fes una malifeta,
per deixar enrere al jaç de la mort tota una vida.

Amb les mans deslligades d'antigues promeses
i presoner del meu passat amb l'escarpa a la mà
cisello, abans d'anar-me'n del tot, el meu nom al marbre
al costat dels meus, i sense epitafi encara em pregunto:
Quans estius s'arrosseguen al voltant dels xiprers?